

δυναστείας καταρρεούσας, καταστροφάς εκπληκτικές και καταδλητικές...

Ῥίψωμεν δεύτερον βλέμμα μελετητικὸν ἐπὶ τῶν αὐτῶν 38 γραμμῶν... Ἡ τοιαύτη μελέτη ἀποφέρει τὰς ἐξῆς λέξεις: «*Gis, roi seize... livré à funeste bourreau.*»

«Ἡ σημασία τοῦ χρησμοῦ εἶναι σαφής. Παρατηρεῖτε ἀναφαινόμενον αὐτὸν τὸν ἀριθμὸν 16, τὸ σύμβολον τοῦ κεραυνοπλήκτου πύργου, καὶ διὰ τινος πενθήρους πρωτοποποιίας τὸν χρησμὸν ἀποτενιόμενον πρὸς αὐτὸν τὸν ἱεὸν βασιλέα...

— Ἀλλὰ, Κύριε, μυστρῶς ἀδολεσχεῖτε, ἐφώνησάν τινες.

— Ναί! ἐπανελάθεν ὁ Καλλιόστρος· ἀλλὰ τί θὰ εἶπτε ἂν τὰ τοιαῦτα ἐπὶ ἀληθεύσῃ; Κύριοι ἐκ τῆς Μασσωνίας, *les esprits fort* δὲν εἶναι πάντοτε *deforts esprits*! Ἐὰν ἐπανίστασθε κατὰ τῶν λεγομένων μου, ἐπανελθετε εἰς τὸν ἐσχωριατμένον μῦθον τοῦ Ἰράμ... Ἰδοὺ ἐγὼ σιωπῶ καὶ ἀποσύρωμαι...

Ἀλλὰ τὸ πλεῖστον τῶν ἀκρατῶν ἦσαν μεμαγευμένοι ὑπὸ τοῦ ἀγνώστου. Ἡ παράδοξος ἐμιλία τοῦ Σικελοῦ ἐνεῖχε τὴν διεγερτικὴν γνῶσιν τοῦ ἀπηγορευμένου καρποῦ. Οἱ διακόψαντες λοιπὸν μάλιστα αὐτὸν ἤρξαντο τότε παρακαλοῦντες νὰ ἐξακολουθήσῃ.

«Οὐδὲν πλάττω ἐγὼ, Κύριοι, ἐξακολούθησε· διαβλέπω μόνον τὸ μέλλον διὰ τῶν σιδυλλεικῶν λάμψεων ἀκούω τὸ παγερὸν καὶ τὸ γοερὸν τῆς κωδονοκρουσίας· ἀκούω τὸ τηλεδύλον ἐμέσσον τὴν ὀργὴν τῶν ὁδῶν κατὰ τοῦ ἐξ ἐφόδου ἀλωθέντος ἀνακτόρου... (Παραλείπομεν καὶ τὴν ἱερεμιάδα τοῦ Καλλιόστρου, ἐπὶ τῆς συμβάμμασι τῆς Μεταπολιτεύσεως.)

«Ἰδοὺ, Κύριοι, τὰ ἐπακόλουθα τῆς βασιλοκτονίας, διότι βασιλοκτονία ἐπισυμβήσεται. Παρατηρήσατε αὐτὰ τὰ 6 ἄφωνα γράμματα, ἅτινα παρέλειψα νὰ ἐμψυχύσω. Λυτὰ σημαίνουν: «Καταδεδικασμένος εἰς τὸν θάνατον, εἰς τὴν ἐξορίαν, καὶ πάλιν εἰς τὸν θάνατον.» Ἡ ψῆφος τῶν ἐχθρῶν του διακρίνεται· ἐξ ἐνός ἡ θανατικὴ ποινὴ... ἂν ἐτέρου ὁ οἶκος ἱστοροποῦν· ἀλλὰ ἡ Εἰμαρμένη ἐπιρρίπτει ἕτερον βᾶρος ἐν τῇ φονικῇ πλάστιγγι καὶ... ὑπερισχέει...

— Δυστυχὲς Γαλλία, δυστυχὲς βασιλεὺς, ἐὰν εἴσθε προφήτης! ἐμπαρμύριζον τότε φωναί τινες ἐκ τοῦ παγηνωθέντος ἀκρατηρίου.

— Προσθέσατε *δυστυχὲς βασιλίσσα!*, ἐξακολούθησεν ὁ Καλλιόστρος, καθότι ἡ βασίλισσα θὰ παρακολουθήσῃ τὸν βασιλέα... Ἰδοὺ δὲ, Κύριοι, τὸ ὠροσκοπίον καὶ τῆς βασιλίσσης.

«*Marie-Antoinette Josephine Jeanne de Lorraine, archiduchesse d' Autriche, reine de France.*»

(Ἐπεται τὸ τέλος)*

Θ. Δόμινος.

*Ὁ Μονόλογος ἐν κατωτέρῳ παραθέτομεν χάριν τῶν ἡμετέρων ἀναγνωστριῶν, δύναται ἰκανὴν τέρψιν νὰ παρέξῃ καὶ παριστάμενος ἐν οἰκογενειακῇ ὁμηγύρῃ κατὰ τὴν ἐποχὴν ταύτην τῶν ἐσπερινῶν συναθροίσεων. Ἐν καὶ μόνον πρόσωπον ἀρκεῖ πρὸς ἐκτέλεσιν αὐτοῦ.

Ἡ ΣΥΝΤΟΜΟΣ ΕΠΙΣΤΟΛΗ

ΜΟΝΟΛΟΓΟΣ

(Ὑπὸ *René de Cues* καὶ *G. de Bompar*.)

(Ἡ σκηνὴ πρῶτον κομψὸν κοιτώνιον. Θύρα εἰς τὸ βάθος καὶ δεξιᾷ.—Παράθυρον ἀριστερᾷ.—Δεξιᾷ, καναπές.—Ἀριστερᾷ τράπεζα.—Δεξιᾷ ἐστὶν μετὰ κατόπτρου.)

Ἡ κυρία Δὲ Πιερὰ καὶ εἰσέρχεται ἀπὸ τῆς θύρας τοῦ βάθους. Τὸ περιώμιον τὸ ἐπίτον φορεῖ, δεικνύει ὅτι ἐπέστρεψεν ἀπὸ χοροῦ.

Εὐχαριστῶ! Εὐχαριστῶ!.. Αἱ περιποιήσεις σας ἀπόψε μ' ἐκούρασαν... (Κατέρχεται). Εἶχον τόσον πόθον νὰ μείνω μόνη... (Κάθεται.) Ἀ!.. Εἶμαι φοβερά συντετριμμένη... ὁ χορὸς μοὶ ἐφαίνετο ἀτελείωτος... ἀλλ' ἐπὶ τέλους ἰδοὺ ὅτι εὐρίσκομαι πάλιν ἐν τῇ ἡσυχίᾳ μου... Ἐπὶ δύο ἔτη χήρα, εἰσῆλθον πάλιν ἀπὸ τῆς ἐσπέρας ταύτης ἐν μέσῳ τοῦ κόσμου... (Καταπνίγουσα χάσμημα.) Ἀ! πόσον πλήττω... πόσον ἀηδιάζω αὐτὸν τὸν κόσμον... Ἀλλ' ὅμως δὲν ἐκολλακώθη τῷ ὄντι ἀρκετὰ ἡ φιλαυτία μου;.. Δὲν μὲ ὑπεδέχθησαν μὲ τόσον ἐνθουσιασμόν;.. δὲν ἐπέσυρα τὴν προσοχήν... καὶ πολὺ μάλιστα... καὶ αὐτοῦ ἔτι τοῦ κυρίου Δετράιγ, τοῦ ἀρχαίου ὑπασπιστοῦ τοῦ στρατηγοῦ... τοῦ συζύγου μου... Μοὶ εἶπε τόσας ἀνοησίας... Δὲν ἐνθυμοῦμαι τί ἱστορίαν εἶχεν ἀρχίσαι νὰ μοὶ διηγῆται... καὶ δὲν ἤθελε νὰ ἐξακολουθήσῃ τὴν συνέχειαν... ἐδῶ... εἰς τὴν οἰκίαν μου... θ' ἀκούσω τὸ τέλος τῆς!.. «Ὅταν πάλιν εὐτυχῶς νὰ σὰς συναντήσω εἰς τινὰ ἄλλον χορὸν, τῷ εἶπον, ἡ κανὲν ἀπόγευμα ἐν τῇ οἰκίᾳ μου ἐὰν εὐαρεστησθε... ὅα συνομιλήσωμεν περὶ τοῦ στρατηγοῦ.» Φαντάζεσθε ὅτι αὐτὴ ἡ πρότασίς μου τὸν δυσηρέστησε;.. Κάθε ἄλλο!.. Ἐλυγίσθη ἔμπροσθέν μου... ὡς νὰ ἐπέζετο ὑπὸ τὸ βάρος τῆς εὐδαιμονίας του... Ὁμολογῆσατε δὲ ὅτι τοῦτο ἦτο φυσικώτατον!.. (Καθμένη.) Ἐκαμα ἐντύπωσιν λαμπράν... Οὐδέποτε εἶχον κάμει τόσον θαυμαστήν ἐντύπωσιν πρὶν γίνω χήρα... Φαίνεται λοιπὸν ὅτι αὐτὸς ὁ τίτλος παρέχει εἰς ἡμᾶς προνόμιον τι περιπλέον ἀπέναντι τῶν ἀνδρῶν... Καὶ ἐγὼ ἤτις τόσον ἐφοβούμην!.. Ἀλλ' ἂν μὲ κατηγορήσωσι, θ' ἀρχίσω καὶ ἐγὼ εὐθὺς νὰ κατηγορῶ ὅλας τὰς ἄλλας χήρας... τὰς νέας, ἐννοεῖται... Ἀπὸ σήμερον μάλιστα (ἐγειρομένη καὶ πλησιάζουσα πρὸς τὸ κατόπτρον) θὰ κηρύξω τὸν πόλεμον... ὡς γενναῖος θωρακοφόρος... (Ἀποβάλλουσα τὸ ἐπικνωφόριον τοῦ χοροῦ.) Ἰσως ὁ θῶραξ εἶνε ἐλαφρὸς ὀλίγον... ἀλλ' ὅμως λατρεύω τὴν κάλην... Ὡ! αἰσθάνομαι ὅτι ἡμῖν προωρισμένη διὰ νὰ γίνω ἡ χήρα στρατηγοῦ... ἡ μόνη μου λύπη εἶναι ὅτι ὁ μακαρίτης ἀπέθανεν ἀπὸ ποδᾶγραν... καὶ ὁμολογουμένως... τοιοῦτος θάνατος δι' ἓνα στρατηγὸν εἶνε πολὺ πρόστυχος... Καὶ ἐν τούτοις ἐπὶ δύο ὁλόκληρα ἔτη ἐπένθησα τὸν θάνατόν

* Ἡ εἰκὼν τοῦ ὠροσκοπίου εἰς τὸ προσεχές.

του... τὸν ἐντελῶς πεζόν... Σήμερον ὁ κόσμος μ' ἐπανείδεν ἐν μέσῳ αὐτοῦ... Τί ὑποδοχὴ! Ἐμβαίνω εἰς τὴν αἴθουσαν... ὦ!.. γλυκυτάτη!.. ἀξιολάτρευτος! Οἱ ἄνδρες ὅλοι προσήλουν ἀπλήτως τὸ βλέμμα των ἐπ' αὐτῷ μου... νέοι καὶ γέροντες... βιομήχανοι καὶ ποιηταί... μὲ περιστοιχίζον ὡς χρυσάλλιδες... ἐξ αἰτίας μου ἐβυθίσθη εἰς ρεμβασμούς εἰς σοφὸς Ἀκαδημαϊκός... ἐφλυάρεσαν δύο διπλωμάται... ἤνοιξε τὸ στόμα του εἰς βουλευτής!... Καὶ εἶμαι μόλις 25 ἐτῶν! Αἱ δὲ γυναῖκες μὲ ὑπεδέχθησαν θερμῶς μὲ φιλοφρόνησεις... πικράς... μειδιάματα... ψευδῆ... βλέμματα... ζηλότυπα... «Ἐπὶ τέλους, φιλότατη κυρία, σὰς ἐπαναθλέπομεν... δὲν φαντάζεσθε πόσον ἡσθάνομεθα τὴν ἑλληειψίν σας»... Καὶ αὐτὰ ἀκόμη τὰ κοράκια τὰ ὁποῖα ἀπέναντι ἐμοῦ δὲν ἤξιζον τίποτε... ἴσταντο ἐνώπιόν μου εὐθυτενῆ... ἐπιτετηδευμένα... Θεέ μου, πόσον ἀγροίκος εἰνέ τις, ὅταν δὲν ὑπῆρχε σύζυγος... ἐνὸς στρατηγοῦ!... Αἱ μικραὶ ἐκεῖναι μὲ περιστοιχίζον... μετὰ σεβασμοῦ... θὰ ἐνόμισέ τις ὅτι ἤρχοντο νὰ λάβωσι τὰς διαταγὰς μου... (Καθημένη.) Καθ' ὅλην τὴν διάρκειαν τῆς ἐσπερίδος ὁ μαρκήσιος... Ὁδερόν ἐξήσκει ἐπ' ἐμοῦ ὅλον του τὸν ἱπποτισμόν... Τί ὠραῖος ἄνθρωπος!.. εἰς Δὸν Ζουάν πλήρης καρδίας... Ἀπὸ τὰς νέας τὰς χορευούσας εἰς τὸ κοτιλίων, τὸ ὁποῖον τόσοι θαυμάσια διηθύνον ἐκεῖνος, γνωρίζω πολλὰς αἰτινας τὸν ὄνειροπολοῦσι... καὶ ὁ μαρκήσιος τὰς ἀφίνει μὲ τὰ ὄνειρά των... «Εἴσθε ἡ βασίλισσα τῶν Παρισίων, μοὶ εἶπεν, ἡ βασίλισσα!» Καὶ προσέφερε τὴν λέξιν ταύτην διὰ τόνου τόσοι μαγευτικοῦ!.. «Δὲν ἦλθον εἰς τὸν χορὸν, προσέθηκεν, εἰμὴ μόνον χάριν τῆς θριαμβευτικῆς ὑμῶν ἐπανόδου ἐν μέσῳ τοῦ κόσμου,» καὶ τὸ βάλξ ἤρχισε, κατ' ἀρχὰς δειλόν... ἔπειτα τολμηρότερον... περιπαθεῖς... ἡδονικόν... Μὲ εἶχε πλέον περιπλέξει εἰς τὰ δίκτυά του... καὶ ἐν ᾧ τὰ ζεύγη διήρχοντο... ὡς ἀστραπὴ... ὁ μαρκήσιος ἐξηκολούθει... «Σὰς ἐξορκίζω εἰς τὴν αἰτίαν ἣτις μὲ ἔφερεν ἐδῶ εἰς τὸν χορὸν... ἀκούσατέ με,,... Ἐδοκίμασα νὰ τὸν ἐμπαίξω...» Ὁμιλήσατε εἰς στίχους, καὶ σὰς ἀκούω... αὐτὸ εἶνε πλέον ὠραῖον,, Καὶ ἐκεῖνος εὐθὺς διὰ φωνῆς γλυκυτέρας καὶ πλέον μαγευτικῆς : α' Ἀχ, νᾶξευρα τὸ στόμα σου τί τάχα θὰ μοῦ ψάλλῃ. Σὰν μάθης πῶς μ' ἐτρέλαναν τὰ δροσερά σου κάλλη.» Ἐλυσεν τὴν ἀμνηχανίαν του μὲ τὸ δίστιχον τοῦτο τοῦ Μυσσέ... προσπονήθη ὅτι δὲν ἤκουσα... ἀλλὰ μὲ εἶχε κυριεύσει σφοδρὰ ταραχὴ... μεχρι τέλους τῆς ἐσπερίδος... ἐνόμιζον ὅτι ἤκουον τὴν περιπαθεῖ φωνὴν τοῦ μαρκησιῦ ψιθυρίζουσαν εἰς τὰ ὦτά μου : Ἀχ, νᾶξευρα τὸ στόμα σου τί τάχα θὰ μοῦ ψάλλῃ. Σὰν μάθης πῶς μ' ἐτρέλαναν τὰ δροσερά σου κάλλη. Πόσον εἶμαι ἀνόητος... τί θὰ τῷ ψάλλω ;... Ὅτι μοὶ εἶνε τοῦτο ἐντελῶς ἀδιάφορον... ὅτι λατρεύω τὸ ἄρωμα τῶν ἀνθῶν... τὴν μουσικὴν... τὴν ἀμεριμνον κουφότητα τοῦ χοροῦ... ἀλλ' ὅτι μόλις ἐπέστρεψα εἰς τὴν οἰκίαν μου ἡ γοητεία ἐξηφανίσθη... καὶ γίνωμαι εὐθὺς πάλιν ἡ χήρα τοῦ στρατηγοῦ Δέ Πι-δράχ... Ἰδοὺ τί θὰ σὰς ψάλλω... ἀγαπητὲ μαρκήσιε... Μὲ ἐνόμισεν διὰ κάμμιν ἀπὸ τὰς ἐλαφράς χήρας... σχεδὸν τὸ ὑπέθετον... Ἐπωφεληθεὶς τῆς οἰκειότητος ἣν τῷ ἐπιτρέπει ἡ πρὸς ἐμὲ συγγένειά του... ἂν δύναται νὰ ὀνομασθῇ συγγένεια... ἐξάδελφοι πέμπτου βαθμοῦ... ἀφῆκεν ἐπ' ἐμοῦ, χωρὶς νὰ τὸ ἐννοήσω, ἐπιστολήν... Ἀλλὰ δὲν θὰ τὴν ἀνυγνώσω πο-σῶς... ὦχι! οὔτε κἂν ἀποσπαραγίζω αὐτήν καὶ, ἰδοὺ, πῶς τὴν χρησιμοποιοῦ!.. (Κινεῖ τὴν χεῖρα ὅπως ρίψη τὴν ἐπιστολήν ἀλλ' ἀντ' αὐτῆς ρίπτει τὸ βιβλίδιον.) Τού-λάχιστον, ἐκφράζεται ὠραῖα κῦτος ὁ μαρκήσιος ;...

Ἀλλὰ τί μὲ μέλλει!.. (Μετὰ χιρᾶς.) Ἄν εἶχεν ἀνορθογραφίας!.. Αὐτὸ θὰ ἦτο ἀριστούργημα!.. (Ἀποσπαραγίζει τὸν φάκελον) εἶμαι περιέργος νὰ ἴδω... θὰ ἦτο τόσο γέλοισιν νὰ γράφῃ τὴν λέξιν ἀγαπῶ μὲ ὀξεῖαν!.. (Ἀναγινώσκει.) «Κυρία»... Ἰδοὺ οἱ ἄνδρες... σοὶ ρίπτουν κατὰ πρόσωπον αὐτὸν τὸν τίτλον μὲ τόσο ἐυκόλῳ... ὅκτῳ ἡμέραι σελήνης μέλιτος... ὅκτῳ μόναι... μετὰβασίς εἰς δύο ἐξοχὰς καὶ δεκατρεῖς μῆνες ρευματισμῶν... λοιπόν!.. «Ἐάν μεταχειρίζομαι λέξιν κοινοτάτην ἵνα σὰς ὁμολογήσω ὅτι σὰς ἀγαπῶ»... (Μετ' ἀγανακτήσεως) ὦ!.. (Πραῦνο-μένη.) Ταύλάχιστον δὲν τὸ γράφει μὲ ὀξεῖαν!.. (Ἐξακολουθεῖ) «σὰς ἀγαπῶ ὡς παράφρων»... ἃς εἶνε, τὸν συγχωρῶ... διότι ἀπώλεσε τὸ λογικόν... «Ἐάν συγκατανεύετε νὰ ὀνομασθῇτε μαρκησία Ὁδερόν, ἀπαντήσατε : Ναί!..» (Συμπτύσσουσα τὴν ἐπιστολήν.) Μὴ περιμένῃς ἀπάντησιν, κύριε μαρκήσιε!.. Ἐπιθυμῶ ν' ἀγαπηθῶ ἐπὶ πολὺν... πολὺν χρόνον... καὶ κατόπιν νὰ γίνω μαρκησία... Ἀλλὰ τί θὰ ὑποθέσῃ ὅταν ἀφήσω τὴν ἐπιστολήν του ἀνευ ἀπαντήσεως ;... Ὅτι τὸν ἐφοδῆθην ἴσως ;... Τότε... θὰ τῷ ἀπαντήσω... (Ἐκβάλλει τὸ χειρόκτιον καὶ κἀθηται.—Γράφουσα.)

«Φίλτατε Μαρκήσιε,

»Χήρα ἐπὶ δύο μόλις ἔτη»... (Ρίπτει τὸ φύλλον.) — Διὰ τί μόλις ;... Δύο ἔτη!.. εἶνε δύο δολέκλῃροι αἰῶνες διὰ μίαν χήραν... (Ἀναλαμβάνουσα τὴν γραφίδα :)

«Φίλτατε Μαρκήσιε.

«Ὁμιλεῖτε ὡς ἄγγελος, μὲ σύνεσιν ἀνάρμοστον πλέον πρὸς τὴν ἡλικίαν σας... δὲν ἐσκέφθητε...» (Ρίπτει τὴν ἐπιστολήν.) — Ἀλλ' ἐάν ἦτο πρέπον νὰ σκεφθῇ, ἡδύνατο πολὺ εὐκόλως νὰ προτείνῃ ὅτι ἐγὼ σκέπτομαι... (Γράφουσα.)

«Φίλτατε Μαρκήσιε.

«Σὰς εὐχαριστῶ διὰ τὴν προσφορὰν ἣν μοὶ κάμνετε, ἀλλὰ δὲν ἐσκόπευον,,... σκεπεύω... παρατατικόν νὰ γράψω ἡ ἐνεστώτα ;... Ἀ! ἐδῶ ἐκπαιδεύουσι πολὺ κακῶς ἡμᾶς τὰς γυναῖκας... Ἀ! τί ἐπαθα λοιπόν, θεέ μου!.. καὶ δὲν δύναμαι νὰ συλλάβω μίαν μόνην ἰδέαν... ἴσως μοὶ ἐπέλθουν ὅλαι καθ' ἡν στιγμήν θὰ γράφω τὴν διεύθυνσιν... (Γράφουσα βραδέως.)

«Κύριον Μαρκήσιον Ὁδερόν

150, ὁδὸς Θεραπευτῶν.,,

(Στηρίζουσα τὸ μέτωπον ἐπὶ τῆς χειρὸς.) Ἀδύνα-τον. Τίποτε δὲν εὐρίσκω... ἃς ἴδω ἐκ νέου τὴν ἐπι-στολήν (ἐγείρεται καὶ ἐπαναλαμβάνει ταπεινωσύνως τὴν ἀνάγκωσιν τῆς ἐπιστολῆς.—Υψηλοφώνως.) Ὡς παράφρων!.. (Ἐξακολουθοῦσα βραδέως.) «Ἐάν συγκατανεύετε νὰ ὀνομασθῇτε μαρκησία Ὁδερόν, ἀπαντήσατε : Ναί!,,... (Ταύτοχρόνως, μετὰ ζωηρότητος.) Ἀ! ὠραῖα!.. (Τρέχει εἰς τὴν τράπεζαν καὶ λαμβάνουσα τὴν γραφίδα, γράφει.) Ναί!.. (Ἐπανέρχεται ἐπὶ τοῦ προσκηνίου διπλοῦσα τὴν ἐπιστολήν καὶ θέτουσα αὐτὴν ἐντὸς τοῦ φακέλου.) ὦ! ἐγὼ!.. ἀγαπῶ καθ' ὑπερβο-λήν τὰς συντόμους ἐπιστολάς!..

(Πίπτει ἡ αὐτὴ αἰ.)